

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **LAVIMONT BRNO, a. s.**, se sídlem Křižíkova 72a, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.9.2015, č.j. 31895/15/5300-22442-605186,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá vydání rozsudku, kterým by byla vyslovena nicotnost rozhodnutí žalovaného ze dne 23.9.2015, č.j. 31895/15/5300-22442-605186, jakož i jemu předcházejících dodatečných platebních výměrů vydaných Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj dne 22.5.2014 pod č.j. 2405885/14/3003-24902-

704134, č.j. 2406425/14/3003-24902-704134, č.j. 2406544/14/3003-24902-704134 a č.j. 2410476/14/3003-24902-704134, případně aby byla tato rozhodnutí soudem zrušena.

I. Podstata věci

Žalovaný rozhodnutím ze dne 23.9.2015, č.j. 31895/15/5300-22442-605186, zamítl žalobcova odvolání proti dodatečným platebním výměrům vydaným Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj dne 22.5.2014 pod č.j. 2405885/14/3003-24902-704134, č.j. 2406425/14/3003-24902-704134, č.j. 2406544/14/3003-24902-704134 a č.j. 2410476/14/3003-24902-704134, kterými byla žalobci podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), a podle § 143 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2009 ve výši 2 267 650 Kč, listopad 2009 ve výši 2 169 994 Kč, prosinec 2009 ve výši 1 222 650 Kč a březen 2010 ve výši 515 795 Kč a současně podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu vznikla žalobci povinnost uhradit penále ve výši 453 530 Kč, 433 998 Kč, 244 530 Kč a 103 159 Kč.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že žalovaný nevzal v úvahu všechny žalobcem předložené důkazy a ty, které provedl, nesprávně vyhodnotil. Jednalo se zejména o svědecké výpovědi, které žalobce požaduje provést znovu před soudem.

Správce daně také pochybil, pokud podle § 91 odst. 1 daňového řádu neoznámil žalobci se zahájením daňové kontroly i zahájení nalézacího doměřovacího řízení, a platební výměry jsou tak nicotné. Dále žalobce namítal, že mu během daňového řízení nebylo umožněno vyjádřit se k věci samé, neboť jeho vyjádření dne 16.4.2014 bylo ukončeno ze strany správce daně s odkazem na konec pracovní doby. Žalobce rovněž zevrubně zpochybňuje závěr správce daně, že žalobce neprokázal nárok na odpočet daně podle § 72 zákona o dani z přidané hodnoty v rámci obchodních transakcí se společnostmi ORRESANT, s.r.o. (dále jen „Orresant“) a EXCELENT Praha spol. s r. o. (dále jen „Excelent“).

Žalobce navrhuje vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správce daně, případně je zrušit. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, podrobně se vypořádává se stěžejními žalobními námitkami a odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené.

Žalobu navrhuje zamítnout jako nedůvodnou a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud se nejprve zabýval námitkou, že správce daně zákonem stanoveným způsobem podle § 91 odst. 1 daňového řádu nezahájil doměřovací řízení a zahájení řízení žalobci neoznámil. Dodatečné platební výměry jsou tak podle žalobce nicotné podle § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu.

Ze spisu vyplynulo, že daňová kontrola byla zahájena dne 5.10.2011. Součástí spisu není oznámení správce daně o tom, že zahajuje doměřovací řízení.

Podle § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu je nicotné rozhodnutí, pokud trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným.

Podle § 91 odst. 1 daňového řádu účinného v době zahájení daňové kontroly je řízení zahájeno dnem, kdy příslušnému správci daně došlo první podání ve věci učiněné osobou zúčastněnou na správě daní, nebo dnem, kdy správce daně osobě zúčastněné na správě daní oznámil zahájení řízení.

Podle § 143 odst. 1 daňového řádu účinného v době zahájení daňové kontroly lze daň doměřit na základě dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, nebo z moci úřední. Právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejímu doměření na překážku. Podle § 143 odst. 3 daňového řádu k doměření z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly. Zjistí-li správce daně nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, postupuje podle § 145 odst. 2 daňového řádu.

V daném případě byla daňová kontrola zahájena již za účinnosti daňového řádu. Před jeho účinností, resp. za situace, kdy by byla daňová kontrola zahájena za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nebyl by správce daně

povinen před doměřením daně z moci úřední daňovému subjektu formálně oznámit, že zahajuje doměřovací řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.4.2014, č.j. 8 Afs 41/2013 - 47, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Přijetím daňového řádu však došlo k zásadní formalizaci zahájení řízení *ex offio*, které již není zahajováno prvním úkonem správce daně, o kterém byla osoba zúčastněná na řízení vyrozuměna, nýbrž samostatným správním aktem, jehož smyslem je samotné zahájení řízení a oznámení o zahájení řízení. Z § 91 odst. 1 daňového řádu plyne závěr, že nejen každé daňové řízení, nýbrž i každé dílčí řízení či procesní postup správce daně je třeba formálně zahájit a takové zahájení řízení oznámit osobě zúčastněné na správě daní. Smyslem zavedení nového, formalizovanějšího způsobu zahájení daňového řízení bylo posílení právní jistoty těch, kterých se řízení týká. Oznámení o zahájení řízení má seznámit jeho účastníky s tím, o čem se řízení vede, v jakém rozsahu, na základě jaké skutečnosti se zahajuje apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2014, č.j. 9 Afs 38/2014-59).

V daném případě tedy měl správce daně zahájení doměřovacího řízení žalobci formálně oznámit. Pokud tak neučinil, nezpůsobilo to nicotnost vydaných platebních výměrů, jak se domnívá žalobce, ani se nejedná o takovou vadu řízení, pro kterou by je měl soud zrušit.

Platební výměry totiž nejsou zjevně vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými. Je jimi srozumitelně a jednoznačně žalobci stanovena konkrétní daňová povinnost. Není tedy dán důvod nicotnosti podle § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu, kterého se žalobce dovolává. Byť nebylo doměřovací řízení formálně zahájeno, bylo zahájeno materiálně. Je-li smyslem formálního zahájení doměřovacího řízení seznámit jeho účastníky s tím, o čem se řízení vede, v jakém rozsahu a na základě jaké skutečnosti se zahajuje, byly tyto informace žalobci poskytnuty během daňové kontroly. Ostatně žalobce v žalobě vůbec neuvádí, jakým způsobem se ho formální nezahájení doměřovacího řízení dotklo v jeho právech, a z jeho postupu v daňovém řízení je zjevné, že zahájení doměřovacího správně identifikoval. Formální zahájení doměřovacího řízení by tedy v jeho případě bylo skutečně toliko formálním úkonem, který by nijak nepřispěl k žalobcově právní jistotě.

Na rozdíl od žalobce má soud za to, že při posuzování závažnosti tohoto pochybení správce daně je třeba zohlednit i změnu právní úpravy, která od 1.1.2015 od požadavku formálního zahajování řízení ustoupila.

Soud tedy tuto námitku důvodnou neshledal.

Stejně tak nepovažoval soud za důvodnou námitku žalobce, že mu žalovaný během daňové kontroly neumožnil vyjádřit se k věci samé, neboť jeho vyjádření dne 16.4.2014 bylo ukončeno ze strany správce daně s odkazem na konec pracovní doby a nebyl mu nabídnut nový termín ústního jednání. I kdyby tomu tak bylo a správce daně

skutečně tohoto dne ukončil ústní jednání s ohledem na konec pracovní doby (ostatně z protokolu o tomto úkonu plyne, že jednání bylo ukončeno v 18:30 hod.) a nestanovil žalobci nový termín ústního jednání, nic žalobci nebránilo poskytnout správci daně svoje vyjádření písemně. Z protokolu sice plyne, že žalobce při skončení jednání požadoval stanovení „náhradního termínu“, správce daně mu však nic takového nepřislíbil (nic takového ostatně žalobce ani netvrdí). Za této situace žalobce nemohl legitimně očekávat, že další ústní jednání bude nařízeno, a hodlal-li ještě správci daně cokoli sdělit, měl tak učinit písemnou formou. K tomu měl podle názoru zdejšího soudu dostatečný prostor (více než měsíc), neboť k projednání zprávy o daňové kontrole došlo až dne 19.5.2014.

Žalobce dále namítal, že žalovaný neprovedl řadu žalobcem navržených důkazů a důkazy, které provedl, nesprávně vyhodnotil. V daném případě podle žalovaného žalobce neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění poskytnutého od společnosti Orresant, ve vztahu k němuž uplatnil nárok na daňový odpočet ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

Podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty v rozhodném znění má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty v rozhodném znění prokazuje plátce nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem.

Ustálená judikatura správních soudů přitom setrvává na názoru, že pouhým doložením účetního dokladu, který obsahuje formální náležitosti, není nárok prokázán. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25.10.2006, sp. zn. 2 Afs 7/2006: *„Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění“.*

Břemeno důkazní tedy leží na daňovém subjektu. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (stejná právní úprava byla obsažena i v dříve účinném zákoně o správě daní a poplatků, konkrétně v § 31 odst. 9 tohoto zákona).

Tento institut vyložil například Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1.6.2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. N 113/37 Sb. NU 463, dostupném na www.nalus.usoud.cz: „*Ve sféře provádění důkazů má informační autonomie odraz v zásadě, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo tuto skutečnost tvrdí. Tato zásada je zachována rovněž v daňovém řízení, ačkoliv v modifikované podobě, neboť na rozdíl od jiných druhů řízení, v nichž je věcí svobodné vůle jednotlivce, zda určité skutečnosti v řízení tvrdí a uvádí či nikoliv, stíhá v daňovém řízení daňový subjekt rovněž povinnost tvrzení (v podobě daňového přiznání). Nicméně, také v daňovém řízení se vztahuje důkazní břemeno pouze k prokázání skutečností tvrzených (uvedených) daňovým subjektem v daňovém přiznání, resp. skutečností, jež je daňový subjekt povinen uvést v daňovém přiznání, tedy skutečností vážících se výlučně k daňové povinnosti subjektu*“.

Tím, že žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v daňových přiznáních, je nesporné, že jej stíhala povinnost prokázat existenci zdanitelného plnění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, stejně jako správce daně v dodatečných platebních výměrech vydaných na základě daňové kontroly, dospěl k závěru, že žalobce tuto povinnost nesplnil.

Jak již je uvedeno výše, unesení důkazního břemene se nevztahuje toliko k předložení bezvadných účetních dokladů. Samotný daňový doklad (faktura), byť by obsahoval všechny zákonné náležitosti, nijak neprokazuje, že fakticky došlo k uskutečnění platby a k plnění uvedenému na faktuře. Takový doklad nemůže být použit jako důkaz o realizování skutečnosti v něm deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo.

Důkazní břemeno je sice limitováno co do času a rozsahu zkoumané daně, není však limitováno co do charakteru předkládaných důkazních prostředků, jak je ostatně uvedeno v § 93 odst. 1 daňového řádu, podle něhož je možno v řízení použít všech důkazních prostředků, jimiž lze osvědčit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Toto ustanovení však nelze chápat k tíži daňového subjektu, právě naopak. Je tedy nespornou povinností daňového subjektu prokázat vše, co uvede v daňovém přiznání. Jakým způsobem tak učiní, je přitom zásadně na něm. Daňový subjekt není ničím omezen v tom smyslu, že by mu bylo uloženo, jaké důkazy či důkazní návrhy v daňovém řízení k prokázání svých tvrzení předloží. Je přitom zřejmé, že ne vždy k prokázání tvrzení bude postačovat, pokud daňový subjekt předloží toliko doklady, které mu zákon ukládá vyhotovovat a uchovávat. Záleží tedy na daňovém subjektu, jaké doklady ponechá ve své dispozici, vždy však musí být schopen prokázat veškeré skutečnosti, které v daňovém přiznání tvrdí. Není přitom povinností správce daně, aby během řízení upozorňoval žalobce, jaké listiny má předložit, je naopak na daňovém subjektu, aby předložil veškeré listiny, jež jsou v jeho dispozici, s nimiž může prokázat svoje tvrzení uvedená v daňovém přiznání. Žalobce by měl totiž nejlépe vědět, jaké listiny má v dispozici, a které z nich jsou způsobilé doložit jeho tvrzení.

V daném případě žalobce namítá, že svoje důkazní břemeno unesl, nicméně žalovaný jím navržené důkazní návrhy buď neprovedl, nebo nesprávně vyhodnotil.

Žalobce namítá, že plnění poskytnuté společností Orresant spočívalo ve zpracování průvodně technické dokumentace (nikoli projektové dokumentace), tj. zjednodušeně řečeno se jednalo o poskládání listinných materiálů, které vznikají v souvislosti s realizací stavby, do složek. Podle žalobce se jedná o administrativně velmi náročnou činnost.

Žalobce nesouhlasí s tím, že je mu kladena k tíži nekontaktnost společnosti Orresant. S touto námitkou soud nemůže souhlasit. Soud se sice ztotožňuje se žalobcem v tom, že na nekontaktnost této společnosti nemusí mít žalobce žádný vliv, nicméně ze spisu nevyplynulo, že by žalovaný tuto skutečnost kladl žalobci k tíži. Toliko v napadeném rozhodnutí uvedl, že ověření realizace služeb údajně poskytnutých touto společností žalobci nebylo možné, neboť je společnost Orresant nekontaktní. Tato skutečnost pak založila ve správci daně další pochybnosti o realizaci předmětných plnění, a proto je žalobci sdělil. Nekontaktnost společnosti Orresant je tak objektivní skutečností, která správci daně znemožnila ověřit žalobcovo tvrzení přímo u této dodavatelské společnosti. Je tedy zcela logické, že je na žalobci, aby uskutečnění zdanitelného plnění touto společností prokázal.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, že neprokázal plnění vztahující se k fakturám č. 910000370, 910000371, 910000372, 910000373, 910000374, 910000375, 910000376, 910000377, 910000730 a 1010001223. Podle žalobce žalovaný pochybil, pokud nepřihlédl ke smlouvám o dílo ze dne 9.4.2008, ze dne 24.7.2008 a ze dne 2.2.2009 ve znění dodatku č. 1 ze dne 16.3.2009, které se k těmto fakturám vztahovaly. Žalobce má za to, že spolupráce mezi ním a společností Oresant proběhla řádně a navrhuje svědeckými výpověďmi Ing. K., Ing. P., J. M. (pozn. soudu: žalobce nesprávně uvádí příjmení svědka jako M.), V. T., Ing. R. a Ing. P.

Jak ale vyplynulo ze spisu, všichni uvedení svědkové byli v daňovém řízení slyšení.

Ing. Prokop dne 26.3.2013 ke spolupráci žalobce se společností Orresant uvedl, že s lidmi z Orresantu žádné kontakty neměl (Orresant realizoval předmět díla na stavbách a svědek jako zaměstnanec žalobce pracoval v Brně). Nepamatoval si jméno žádného pracovníka společnosti Orresant.

Ing. K. vypovídal dne 28.5.2013 a uvedl v podstatě shodné informace jako Ing. P.; tj. že pracovníci společnosti Orresant přímo na stavbách vyhotovovali protokoly potřebné k dokončení díla. Svědek pracoval v Brně, osobně na stavbě nebyl. Stejně tak nebyl v kontaktu se žádnými pracovníky společnosti Orresant.

Právě uvedené výpovědi se však odlišují od dříve poskytnutých písemných vyjádření těchto osob. Oba svědci navíc shodně uvedli, že se na stavbách nevyskytovali a s nikým ze společnosti Orresant nejednali ani se nepotkávali. Nemohli tak potvrdit, že pracovníci společnosti Orresant předmětné plnění skutečně vykonávali.

Vzhledem k uvedenému nepovažoval soud za potřebné vyslýchat Ing. P. ani Ing. K., jak navrhoval žalobce v žalobě. Uvedli-li oba svědci, že se s nikým ze společnosti Orresant nesetkávali a na stavbách, kde mělo být předmětné plnění uskutečňováno, se nevyskytovali, nemohli potvrdit, že bylo plnění společností Orresant uskutečněno.

Žalobce dále namítá, že není podstatné, že si svědci nepamatovali jména zaměstnanců, klíčové podle něho je, že se svědci shodují v podstatných otázkách, tj. že předmětné práce byly společností Orresant vykonány.

Pokud jde o svědka T. a M., lze se žalobcem souhlasit v tom, že není možné po svědcích požadovat, aby si pamatovali jména všech zaměstnanců, kteří měli pro společnost Orresant pracovat pouze krátkodobě před více než čtyřmi lety. Na druhou stranu, pokud si svědek takové informace nepamatuje (a není schopen k uskutečnění sporného plnění uvést nic konkrétního), nemůže jeho výpověď uskutečnění tohoto plnění prokazovat. Svědek M. (tehdejší jednatel společnosti Orresant), který měl většinu sporných smluv uzavírat, nebyl schopen uvést jméno jediného zaměstnance, který by práce realizoval (kromě V. T., který měl práce koordinovat a být za plnění zakázky odpovědný; o něm však nebyl schopen říci, zda byl zaměstnancem společnosti Orresant), ani žádné konkrétní údaje. Toliko obecně uváděl, že se starali o „tlakové zkoušky“, prováděla se „dokumentace, zakreslování různého potrubí“, že „se shánělo všechno možný, ale jak a kde si nepamatuju“, „co si Lavimont objednal, to jsme jim předali“. Jeho sdělení, že se práce realizovaly v Praze a Brně, je navíc v rozporu s výpovědí svědků P. a K., kteří uváděli, že práce měly být vykonávány přímo na stavbách.

Svědka T. pak uvedl, že nebyl zaměstnancem žalobce, nýbrž se žalobcem spolupracoval za měsíční odměnu 10 000 Kč. Sdělil, že na předmětných zakázkách „připravoval postupy od technického zadání při posuzování technické dokumentace“. Ke každému sváru, který se na stavbě nachází, vypracovávali samostatný technologický postup. Spolupracoval s panem P., který měl „k sobě kolektiv spolupracovníků, převážně studentů“, a s panem D. (žádná další jména nebyl schopen uvést – podle svědka je měl znát jednatel M.). V rozporu se svědkem M. také popřel, že by za vykonané práce odpovídal. Podle jeho názoru naopak za práce odpovídal jednatel společnosti Orresant M. Práce měly být vykonávány v sídle žalobce v Brně, na Slovensku, kde měl mít pan P. pronajaté nějaké prostory za Bratislavou a k dispozici tlumočníka, a doma u některých pracovníků.

Svědék P. však uvedl, že komunikoval jen se zástupci žalobce a v češtině. Práce vykonával doma nebo „na internátu“ a osobně se dostavoval na stavbu (v Rusku ale nikdy nebyl). Jeho práci kontroloval Ing. R., který byl jeho nadřízeným. S V. T. se viděl na pohovoru a pak jen „párkrát, většinou přes e-mail“. Uvedl také několik jmen studentů, které na internátu pro práci získal. Nejprve „byli tři a na finále jich bylo osm“. K práci se dostal přes inzerát, který byl v menze. Práci odesílal Ing. R., který ji odesílal dále.

Svědék Ing. R. uvedl, že byl koordinátorem při zpracování průvodní technické dokumentace pro stavby zajišťované žalobcem (Lovosice, Senica a Usinsk). Připravoval také formuláře pro příslušné protokoly. Na ČVUT dostal typ na studenty P. a D. a ti získali další spolupracovníky z řad studentů.

Z uvedeného plyne, že i mezi výpověďmi svědků P. a Ing. R. je řada nesrovnalostí. Ať už jde o začátek spolupráce (svědek P. uvedl, že se o práci dozvěděl z inzerátu a byl na pohovoru u V. T., zatímco Ing. R. uvedl, že na něho dostal tip na ČVUT), tak pokud jde o její konec (svědek P. uvedl, že práci odesílal e-mailem do Orrersantu Ing. R. a oni ji dále odesílali žalobci a konečnému zákazníkovi, zatímco Ing. R. sdělil, že finální dokumentaci předával pan P. přímo na stavbu). Byť lze souhlasit se žalobcem, že nekontaktnost společnosti Orresant ve vztahu ke správci daně nemusí znamenat, že je nekontaktní i ve vztahu k jiným osobám, v daném případě Ing. R. neuvedl, s kým konkrétně za společnost Orresant o své odměně jedná a soud tedy ve shodě se žalovaným považuje toto tvrzení svědka za nevěrohodné. Rovněž výše uvedené rozdíly ve výpovědích svědků P. a Ing. R. jsou dostatečným důvodem pro jejich znevěrohodnění. Pokud jde o Ing. R., tak soud také sdílí pochybnosti žalovaného o tom, že by svědek více než 10 měsíců pracoval, aniž by dostal zapláceno. Pokud pak svědek P. tvrdil, že dostával odměnu za práci na účet, správce daně zjistil, že žádné takové platby z účtu společnosti Orresant neodcházely. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že je vysoce nepravděpodobné, aby si svědci P. a Ing. R. nepamatovali jméno žádného pracovníka žalobce, přestože uváděli, že s nimi byli ve styku po dobu 8-10 měsíců.

Žádný z uvedených svědků tedy věrohodně nepotvrdil, že by předmětné sporné plnění skutečně vykonala společnost Orresant. Shora uvedené svědecké výpovědi, které si navzájem protiřečí, totiž nic takového neprokazují. Svědci se neshodli na místě výkonu práce (T. x P., Ing. R.), na tom, kdo měl za provedenou práci odpovědnost (M. x T.), na způsobu předávání práce a výběru studenta P. (Ing. R. x P.). Rovněž popis údajně prováděné práce se liší (T. x P., Ing. R.). Pokud jde o místo výkonu práce, nepovažuje soud za podstatný charakter údajného plnění, který měl umožňovat uskutečňování tohoto plnění vzdáleně prostřednictvím elektronické komunikace, nýbrž to, že se svědci na místě výkonu práce neshodli. Soud přitom neshledal, že by byla otázka k místu výkonu práce položena jakkoli nejednoznačně, a není tak třeba si

odpověď na ni vyjasňovat. Navíc nelze přehlédnout, že místo výkonu práce není jedinou okolností, na níž se svědci neshodli.

Soud se přitom ztotožňuje se žalovaným, že pro uvedené rozpory a neurčitost nelze svědecké výpovědi považovat za důkaz, který by uskutečnění plnění prokazoval.

Soud přitom nepovažuje za potřebné vyslýchat žalobcem v žalobě navržené svědky (M., T., P. a Ing. R.), neboť ti byli vyslechnuti správcem daně. Soud jejich výpověď považuje za dostatečnou a je navíc toho názoru, že pokud si na konkrétní okolnosti nevzpomněli při výsleších u správce daně, nelze oprávněně očekávat, že by si na ně vzpomněli po dalších více než dvou letech. Ostatně žalobce vůbec neuvádí, na co přesně by se jich soud měl zeptat. Pokud se žalobce domnívá, že by svědek T. mohl vysvětlit rozpory mezi svojí výpovědí a výpovědí jiných svědků, soud tuto domněnku žalobce nesdílí. Pokud se svědci neshodli v tak zásadních informacích, jako je místo provádění prací a způsob jejich předávání, nemohla by žádná pozdější výpověď tyto rozpory věrohodně odstranit.

Domnívá-li se žalobce, že žalovaný pochybil, pokud neprovedl důkaz zpracovanou průvodní technickou dokumentací (300 šanonů, které jsou v Rusku u konečného zákazníka), mýlí se. I kdyby taková dokumentace skutečně existovala, neznamená to, že by ji zpracovala společnost Orresant, jak tvrdí žalobce. Tvrdí-li žalobce, že v rozhodnou dobu nedisponoval personální kapacitou, která by mohla dokumentaci zpracovat, jedná se toliko o tvrzení, které nijak neprokázal. Z téhož důvodu nepovažoval za potřebné dokazovat touto dokumentací ani zdejší soud.

Provedení předmětného plnění společností Orresant nemůže prokazovat ani odborný posudek Ing. B. B. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že žádný posudek zásadně nemůže prokázat, kdo předmětné dílo vyhotovil. Žalobce přitom neuvádí nic konkrétního, co by mohlo nasvědčovat opaku. Ani soud tedy nepovažoval za potřebné tímto posudkem dokazovat.

Žalobce dále zpochybňuje závěr žalovaného o neprokázání uskutečnění plnění podle smlouvy o dílo ze dne 10.6.2008, na kterou odkazují faktury č. 291100014 a 100300006. Žalobce namítá, že faktury obsahují chybu v datu smlouvy o dílo a že se fakticky vztahují ke smlouvě ze dne 9.4.2008, v níž se společnost Orresant zavazovala zajistit a navázat kontakty zaměřené na žalobce na ruském trhu, které povedou ke konkrétnímu obchodnímu případu. Podle smlouvy měl být předmět díla zhotovitelem zpracován též v písemné podobě a předán materiál o provedených marketingových studiích. Za to mu mělo být žalobcem zaplacen 1 200 000 Eur. Tato částka má být podle smlouvy konečná a může být měněna jen dodatkem.

Jak vyplynulo ze spisu, předmětné faktury byly vystaveny na odlišnou částku a žalobce žádný dodatek k této smlouvě nedoložil (nelze tedy se žalobcem souhlasit, že společnost Orresant uskutečnila plnění v nižším, než dohodnutém rozsahu, a proto jí

byla žalobce poskytl slevu). Rovněž žalobce nedoložil písemnou podobu předmětu díla, jak o něm hovoří bod 2.2 smlouvy o dílo. Žalovaný pak po výsledku svědků M., T., JUDr. B., JUDr. L. a Mgr. M. uzavřel, že žalobce nedoložil, že by na základě zprostředkovatelské činnosti společnosti Orresant podle smlouvy o dílo ze dne 9.4.2008 (resp. V. T., který tuto společnost zastupoval) žalobce získal zakázku v Usinsku.

Soud má z uvedeného za to, že nebylo prokázáno, že společnost Orresant pro žalobce skutečně předmětné plnění poskytla (nebylo prokázáno, že žalobce zakázku v Rusku získal skutečně v důsledku působení této společnosti, resp. jejího zástupce). Pouhá tvrzení, že získat zakázku v Rusku je pro novou společnost obtížné a že V. T. disponuje rozsáhlými kontakty mj. i v Rusku, nijak neprokazují (a to i kdyby se ukázala být pravdivými), že žalobce předmětnou zakázku získal právě v důsledku činnosti společnosti Orresant.

Dovolává-li se žalobce svědeckých výpovědí JUDr. B. a Mgr. M. provedených v daňovém řízení, tak žádný z těchto svědků hodnověrným způsobem nepotvrdil, že by společnost Orresant zprostředkovala pro žalobce zakázku v Usinsku. Svědci pouze uvedli, že byli spolu s V. T. členy pracovní skupiny („úzkého pracovního kolektivu“), který měl pomoci žalobci expandovat do Ruska. Oba svědci pracovali pro žalobce na základě dohody o provedení práce. Společnost Orresant svědci neznali. Pokud Mgr. M. uvedl, že „profesor T.“ získal pro žalobce zakázku v Usinsku, tak nic bližšího o tom svědek nevěděl. Toliko sdělil, že se zakázka úspěšně realizovala, ale „konkrétní specifika mu známa nejsou“.

Pokud jde o výpověď Ing. L., tak ten uvedl, že ho, resp. společnost E-MONT s.r.o., za kterou jedná, V. T. „dovedl do závodu v Senici“, kde spolu se žalobcem měli realizovat zakázku v tamější „Kordárně“. Společnost Orresant svědek neznal.

Soud se ztotožňuje s tím, že popsání výpovědi nepotvrzují, že by společnost Orresant na základě smlouvy o dílo ze dne 9.4.2008 zprostředkovala pro žalobce jakoukoli zakázku.

Soud nepovažoval za potřebné vyslechnout V. T., jak požadoval v žalobě žalobce, neboť ten byl vyslechnut během daňového řízení, a to i k fakturám č. 291100014 a 100300006. K nim svědek T. vypověděl, že bez příloh není schopen říci, k čemu se vztahují (přílohy k fakturám žalobce správci daně nepředložil). Poté, co mu byla předložena smlouva o dílo ze dne 9.4.2008, sdělil, že předmět smlouvy vykonal osobně „na základě spolupracujících lidí v Rusku a bývalých spolupracovníků v ústavu, kde pracoval“, a to tak, že vytipoval místo realizace obchodního případu. Na základě jeho doporučení tam pak odjeli zástupci žalobce. Svědek také uvedl, že nemá žádné dokumenty, na základě kterých se „toto realizovalo“. Podle svědka se jednalo o rafinérii v Rusku, ale nic bližšího si nepamatoval.

Právě uvedená svědecká výpověď tedy rovněž nepotvrzuje, že by společnost Orresant na základě smlouvy o dílo ze dne 9.4.2008 zprostředkovala pro žalobce jakoukoli zakázku, natož zakázku v Rusku. Zároveň je z ní zřejmé, že si svědek Tejnora k předmětné smlouvě o dílo více nepamatuje a je tedy zbytečné ho vyslýchat znovu.

Stejně tak nepovažoval soud za potřebné vyslýchat bývalého člena statutárního orgánu žalobce Ing. V. Ten totiž byl v daňovém řízení opakovaně slyšen. Navíc jeho názor na danou věc byl vyjádřen prostřednictvím tvrzení žalobce mj. i v žalobě.

Soud současně neshledal důvodnou žalobcovu obecnou námitku, že by otázky kladené správcem daně byly zmatečné. Žalobce totiž neuvádí žádnou konkrétní otázku, kterou za zmatečnou považuje, a neumožňuje tak soudu provést podrobnější přezkum postupu správce daně. V obecné rovině přitom soud žádnou takovou otázku neshledal.

Skutečnost, že žalobce odměnu za předmětné plnění nezasílal na účet společnosti Orresant, je pak jen další okolností, která zpochybňuje, že to byla společnost Orresant, kdo předmětné plnění uskutečnil. Jistě lze souhlasit se žalobcem, že samotná skutečnost, že je odměna zaslána na odlišný účet, nemusí zpochybňovat, že plnění bylo uskutečněno tak, jak tvrdí daňový subjekt. V daném případě však tato skutečnost není osamocena, nýbrž je součástí uceleného komplexu důkazů, který jako celek vyvrací žalobcovo tvrzení o tom, že předmětné plnění uskutečnila společnost Orresant.

Žalobce tedy podle názoru soudu neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění podle smlouvy o dílo ze dne 9.4.2008.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil otázku plnění poskytnutého společností Excelent na základě smluv o zabezpečení vysílání reklamy ze dne 11.5.2009 a ze dne 12.10.2009.

Žalovaný dovodil, že se jedná o transakce mezi spojenými osobami (Excelent, ELZA, spol. s r. o. /dále jen „ELZA“, KAMA STYL, spol. s r.o. /dále jen „KAMA“ a EPIT, s.r.o. /dále jen „EPIT“/), které jsou zatíženy podvodem na dani z přidané hodnoty.

Správce daně zjistil, že skutečným odběratelem vysílacích časů pro žalobce byla společnost EPIT, která zaplatila za odvysílání reklamních spotů v září, listopadu a prosinci 2009 celkem 306 tisíc Kč (bez DPH). Žalobce tak za poskytnutou televizní reklamu zaplatil cenu více než 40x vyšší než EPIT, a to přesto, že V. T., který byl jednatelem společnosti Excelent a předmětné smlouvy za společnost podepisoval, ve své výpovědi uvedl, že se v oblasti reklamy pohyboval delší dobu. Správce daně rovněž zjistil, že žalobce za služby společnosti Excelent zaplatil bankovním převodem

(částku více než 12 milionů Kč), přičemž V. T. tyto platby v hotovosti vybral a svým dodavatelům dále hradil v hotovosti (99 hotovostními platbami). Rovněž bylo zjištěno, že tito dodavatelé jsou nekontaktní (společnosti ELZA a KAMA), případně se správcem daně nekomunikují (společnost EPIT). Žalovaný tedy uzavřel, že tyto společnosti byly do řetězce zapojeny jen z toho důvodu, aby mohlo dojít k umělému (nijak neodůvodněnému) navýšení ceny za odvysílání reklamních spotů pro žalobce. Články řetězce ELZA, EPIT a KAMA jsou nekontaktní. Žalovaný tedy dovodil, že se jednalo o řetězec, ve kterém, nebyla odvedena daň z přidané hodnoty, přičemž žalobce vědět mohl a měl, že předmětná plnění byla součástí daňového úniku, neboť předseda představenstva žalobce se účastnil jednání se zástupci předmětných televizních stanic a musel tak mít přehled o cenách za prodej vysílacích časů.

Zdejší soud se s právě uvedeným plně ztotožňuje.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.4.2010, č.j. 9 Afs 94/2009 - 156, „*pojmem ...podvod na DPH...se...označují situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem šesté směrnice, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. Za takové situace je pak z hlediska posouzení nároku na odpočet daně rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty*“.

Podle Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) „... je zřejmé, že v oblasti DPH je pro zjištění existence zneužití jednak nezbytné, aby výsledkem dotčených plnění přes formální použití podmínek stanovených relevantními ustanoveními šesté směrnice a vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici bylo získání daňového zvýhodnění, jehož poskytnutí by bylo v rozporu s cílem sledovaným těmito ustanoveními. Krom toho musí ze všech objektivních okolností vyplývat, že hlavním účelem dotčených plnění je získání daňového zvýhodnění...“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 21.2.2006, Halifax, C-255/02, Recueil, s. I-1609). Získání daňového zvýhodnění nemusí být jediným, ale musí být hlavním účelem provedené transakce (rozsudek Soudního dvora ze dne 21.1.2008, Part Service, C-425/06, Recueil, s. I-00897). Soudní dvůr zde mj. uvedl, že „[...] vnitrostátní soud může při posuzování, které mu přísluší provést, vzít v úvahu čistě umělý charakter těchto plnění, jakož i právní, hospodářské nebo personální vztahy mezi dotčenými hospodářskými subjekty, [pokud] tyto skutečnosti jsou takové povahy, že ukazují na to, že získání daňového zvýhodnění představuje hlavní sledovaný cíl, přes případné vedle toho existující hospodářské cíle vycházející z hledisek týkajících se například marketingu, organizace a záruk.“. Při ověření, zda zamýšlená operace sleduje nedovolené daňové zvýhodnění, je nutné v každém konkrétním případě posoudit předmětnou transakci celkově (rozsudek Soudního dvora ze dne 17.7.1997, *Leur-Bloem*, C 28/95, Recueil, s. I 4161).

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008, č.j. 1 Afs 15/2008 - 100, dále vyplývá, že pokud je dodání zboží uskutečněno pro osobu povinnou k dani z přidané hodnoty, která nevěděla a nemohla vědět, že dotyčné plnění je součástí podvodu spáchaného prodávajícím, nelze jen na základě samotné skutečnosti daňového podvodu vyvozovat ztrátu nároku na odpočet daně z přidané hodnoty odvedené touto osobou povinnou k dani. Naopak, pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, lze takové osobě odmítnout přiznat nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Subjekty, které přijmou veškerá opatření, která od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na dani z přidané hodnoty, nebo jiné podvody, musejí mít možnost důvěřovat legalitě uvedených plnění, aniž by riskovaly ztrátu svého nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu. „...[p]okud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet...“ (rozhodnutí Soudního dvora ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 *Axel Kittel a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL*, Recueil, s. I-6161.).

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že sjednání obchodních transakcí a uskutečnění plnění, které je v rozporu se zásadou zákazu zneužití práva, nesměruje k výsledku sledovanému zákonem a není státem akceptováno (nepožívá právní ochrany). Ke konstatování tohoto závěru je nutné, aby ze strany správce daně bylo prokázáno splnění výše citovanou judikaturou dovozených podmínek. Namítal-li v této souvislosti žalobce, že úkolem správce daně bylo prokázat, že žalobce jednal s ostatními účastníky řetězce se společným úmyslem vylákat nadměrný odpočet a mít z něho prospěch, pak důkazní břemeno takové šířky na možnost neuznání odpočtu daně z přidané hodnoty z důvodu zneužití práva z ničeho nevyplyvá.

V tomto ohledu proto bylo pro soud podstatné, zda správce daně, resp. žalovaný jednotlivé popsání znaky transakce hodnotil nejen zvlášť, nýbrž i jako celek ve svém souhrnu. Jen tak je možné posoudit, zda je taková transakce obvyklá v běžném obchodním styku, co do výše ceny, charakteru sortimentu, způsobu hrazení, ale například i způsobu zajištění úhrady. Jinými slovy, to, zda je taková transakce obchodně zdůvodnitelná a zda s ohledem na všechny objektivní okolnosti transakce žalobce o zneužití práva na odpočet daně z přidané hodnoty věděl, nebo právě s přihlédnutím k okolnostem transakce vědět mohl, je nutné posoudit právě až na základě souhrnu všech podmínek předmětné transakce.

Správce daně ze souhrnu všech znaků transakce správně dovodil, že zaplacená cena žalobcem společností Excelent na základě smluv o zabezpečení vysílání reklamy ze dne 11.5.2009 a ze dne 12.10.2009 mnohonásobně převýšila cenu, za níž

poskytovatel služeb televizní vysílání poskytl. Rozdíl mezi cenou obvyklou a cenou žalobcem zaplacenou žalobce uspokojivě nevysvětlil. Jeho předchozí „úspěšná spolupráce s V. T.“, důvěra žalobce v něj ani možnost žalobce s ním konzultovat věci v oblasti propagace v očích soudu uspokojivě nevysvětluje takové navýšení ceny, k jakému v daném případě došlo. Nelze přitom pominout, že žalobce žádnou konzultaci ani poradenství ve věci propagace konkrétně netvrdil a tím spíše nedoložil. Tento rozdíl tedy nebyl žalobcem uspokojivě doložen. Soud tedy nepovažoval za potřebné provádět důkaz nabídkou společnosti Excelent, jak žalobce požadoval v žalobě.

Žalobce měl přitom být jednáni se zástupci televizních stanic přítomen a musel tak mít přehled o cenách za prodej vysílacích časů (str. 33 napadeného rozhodnutí). Pokud žalobce uvádí, že je v oboru propagace služeb prostřednictvím televizního vysílání laikem a spolehl se na doporučení odborníků, soud mu neuvěřil. I naprostý laik si totiž ceny vysílání může velice snadno zjistit. Žalobce, který je obchodní společností dlouhodobě působící na trhu, tak jistě v případě všech dodávek činí (v opačném případě by totiž jeho působení na trhu nemohlo mít dlouhého trvání).

Žalobce tedy vědět měl a mohl, že se společností Excelent a společnostmi ELZA, KAMA a EPIT tvoří řetězec, jehož účelem je podvod na dani z přidané hodnoty.

Dalšími okolnostmi, které tento závěr potvrzují, je nekontaktnost společností ELZA, KAMA a EPIT a způsob, jakým společnost Excelent naložila s poskytnutými platbami (jejich výběr v hotovosti učiněný V. T. a následně jejich údajné zaplacení 99 hotovostními platbami na jednu fakturu).

Namítá-li žalobce, že žalovaný nevysvětluje, jakým způsobem aplikoval tzv. test Axel Kittel, je třeba poukázat na str. 36 napadeného rozhodnutí, kde je k aplikaci tohoto testu odkazováno na zprávu o daňové kontrole. Z takového odkazu je zřejmé, že žalovaný se se závěry správce daně, k nimž dospěl při aplikaci tohoto testu ve zprávě o daňové kontrole ztotožňuje.

Namítá-li žalobce, že žalovaný nijak neprokázal personální propojení žalobce se společnostmi Excelent, ELZA, KAMA a EPIT a že žalobce o tom, že tyto společnosti jsou personálně propojeny, nevěděl, jedná se o skutečnost pro danou věc nepodstatnou.

V daném případě totiž byly tyto společnosti spolu se žalobce vyhodnoceny jako spojené osoby ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 zákona o daních z příjmů, tj. nikoli proto, že by byly personálně či kapitálově propojeny, nýbrž proto, že vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty. Případné personální propojení mezi těmito společnostmi je tak v takovém případě nerozhodné. Žalovaný tedy personální propojení žalobce a těchto společností nemusel prokazovat.

Namítá-li žalobce, že žalovaný pochybil, pokud nenechal vyhotovit znalecký posudek na činnost V. T. a společnosti Excelent, nemůže s ním soud souhlasit. Měl-li tento posudek zjistit, co všechno a v jaké reálné hodnotě společnost Excelent na základě předmětných smluv o zabezpečení vysílání reklamy pro žalobce vykonala, je třeba uvést, že to má vyplývat především z těchto smluv, kde je popsán předmět plnění, a dále to má být žalobce, kdo jako objednatel musí být schopen uvést a prokázat, co všechno pro něho poskytovatel služby na základě předmětných smluv vykonal. Předmětem plnění obou smluv mělo být poradenství v oblasti propagace a reklamy a zabezpečení zařazení reklamních spotů do programu konkrétních televizních stanic. Cena pak byla ve smlouvách pevně stanovena za odvysílání konkrétních reklamních spotů – určených počtem i délkou (ve smlouvě ze dne 11.5.2009 byla dokonce uvedena i přesná cena za odvysílání jednoho spotu). Žalovaný pak správně dovodil, že cena zaplacená na základě předmětných smluv je toliko za odvysílání reklamních spotů.

Soud nepovažoval za potřebné vyslýchat V. T. a Ing. V. ani k této otázce, neboť oba svoje stanovisko uvedli již během daňového řízení. Žalobce přitom neuvádí, na co konkrétního by se jich soud měl zeptat, ani jak by mohly tyto osoby shora uvedený závěr žalovaného a zdejšího soudu vyvrátit.

Pokud jde o žalobcem navržené listiny (např. smlouvy, protokoly o výsleších svědků provedených v daňovém řízení), kterými v žalobě požadoval provést důkaz, jedná se o listiny obsažené ve správním spisu. Správním spisem pak soud ve správním soudnictví nedokazuje, ale při přezkumu napadeného rozhodnutí z něho vychází. Vzhledem k tomu soud důkaz těmito listinami neprováděl.

Jestliže žalobce v replice nesouhlasí s postupem správce daně při prodeji osobních automobilů, mívá tato námitka předmět daného řízení, neboť tím je toliko napadené rozhodnutí. Jen napadené rozhodnutí a proces jeho vydání předcházející je soud oprávněn v tomto řízení posuzovat.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil,

že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1.6.2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu